RESPECT PENTRU ADVERSARI, ARBITRI, PUBLIC

Tema respectului în jocul de fotbal se poate bucura oricînd de „n" ilustrații la obiect – pro și contra –, ea prezentînd o „cazuistică"... pe viu întinsă pe un registru foarte larg.

Respectul adversarului, respectul publicului, respectul conducătorului de joc, respectul antrenorului, respectul coechipierului, respectul... FOTBALULUI, în ultimă instanță, iată atîtea teme de discuție atunci cînd ai în vedere progresul mișcării fotbalistice.

Nu este – credem – nici o exagerare spunînd că față de fotbal trebuie să ai o anumită ETICĂ, un respect. Și, judecînd numai după pasiunea sutelor de milioane de simpatizanți ai săi, după interesul uriaș pe care-l polarizează în jurul său, fotbalul, joc sportiv de o clasică frumusețe, își merită pe deplin acest respect.

Dacă este incontestabil că la mulți dintre „actorii" săi acest respect este manifest, nu e mai puțin adevărat că pentru unii respectul înseamnă o „cauză abstractă".

Tuturor fotbaliștilor, dar mai ales acestora din urmă, le sînt adresate rîndurile de față.

Sportivitate. Atacantul ferește portarul

RESPECTĂ, CA SĂ FII RESPECTAT!

16 ani — cît am jucat fotbal de performanță — am ținut seama de acest adevăr: respectă, ca să fii respectat!

Mi-am respectat toți adversarii. N-am lovit pe nimeni, n-am insultat pe nimeni, indiferent de adversar, puternic sau slab, indiferent ce mizã avea jocul, indiferent ce scor, favorabil sau nefavorabil, indica tabela de marcaj.

I-am respectat întotdeauna pe toți, pentru că am ținut să mă respect întotdeauna pe mine. Pot spune cu satisfacție că au fost foarte rare momentele din cariera mea de fotbalist cînd adversarii nu m-au prețuit. Nu numai pe teren, dar și pe stradă, în viața de toate zilele, simteam că atitudinea mea le impunea.

ALEXANDRU APOLZAN
Maestru emerit al sportului

TREI ....PALME ÎNTR-O ETAPĂ

15 mai 1966. Zi splendidă de primăvară. Soare pe toate terenurile de fotbal pe care se dispută meciurile etapei a 21-a a campionatului categoriei A.

Ambiantă și psihoză corespunzătoare în tribune — zîmbitoare și ele soarelui de mai — așteptînd de la meciuri un complement final plăcut pentru această frumoasă duminică.

Același gest, multiplicat de trei ori, cam în jurul aceleiași ore — 18, în trei orașe, Iași, Oradea, Arad — produce o anumită „fierbere" pe cele trei terenuri de joc, stîrnind iritare în tribune.

O palmă! Trei jucători, Constantinescu (C.S.M.S.), Radu Nunweiller (Dinamo-București) și Czako (U.T.A.) au aplicat adversarilor lor Mareu (meciul C.S.M.S.—Universitatea Cluj), Harșani (Crișul—Dinamo București) și Stătescu (U.T.A.—Siderurgistul) cîte o palmă.

Gestul, disprețuind cel mai elementar respect față de adversar, a fost taxat cu elemență de comisia de disciplină a Federației de fotbal: suspendare o etapă! Întrebăm acest for: dacă vreunul din acești jucători ar fi dat două palme adversarului, cîte etape ar fi fost suspendat — două?...

ARBITRUL V. DUMITRESCU NE RELATEAZĂ...

Vasile Dumitrescu este unul dintre arbitrii noștri cu multă experiență, care s-a impus printre cei mai valoroși. Mai greșește și el, ca omul (și ca orice arbitru...), dar în general a prestat arbitraje competente, autoritare, cu exigență față de jucători. Și, cum n-a fost ...scutit nici el de anumite episoade care l-au adus în dezacord cu unii fotbaliști, am folosit prilejul unei recente întîlniri cu el pentru a discuta tema respectului pe care-l datorează fotbaliștii adversarilor și colegilor, arbitrilor și spectatorilor. Arbitrul bucureștean și-a spus părerea, pornind de la două exemple concrete:

— *Indiscutabil că acest respect trebuie să constituie o primă obligație a jucătorilor. Mulți dintre ei au o atitudine respectuoasă în orice împrejurare dar (există acest „dar" și nu trebuie să-l omitem) am întîlnit și cazuri contrarii. Nu mai departe decît la meciul Universitatea—Siderurgistul (ca să iau un exemplu mai recent și mai convingător) m-am izbit de astfel de atitudini, deși jocul, oricît de curios ar părea, a decurs într-o atmosferă generală sportivă. Și, pentru a fi cît mai bine înțeles, am să prezint două fapte în antiteză:*

Vă amintiți împrejurările în care a înscris Siderurgistul. O minge șutată la poarta clujenilor a fost respinsă, cu pieptul, de Cîmpeanu din spatele liniei porții. Am acordat, bineînțeles, gol, pentru că eram acolo și am văzut clar. Totuși, unii jucători clujeni au protestat, încercînd să mă convingă că n-a fost gol. Nu au reușit, în primul rînd pentru că — după cum spuneam — fusesem în imediata apropiere a fazei, iar, în al doilea rînd, pentru că a confirmat golul chiar... Cîmpeanu, care și-a liniștit colegii, spunîndu-le că eu am dreptate. Mai mult, subliniez gestul corect (pe care l-aș dori din partea tuturor fotbaliștilor noștri) adăugînd că după meci, Cîmpeanu a venit în cabină și, ridicînd mîinile, mi-a spus: „M-ați prins. Eram în poartă cu ăștia..." o distanță de circa 40—50 cm.

— Într-adevăr, un exemplu concludent. Dar, altfel de... amintiri nu aveți?

— *Ba da și cu aceasta trec la faptul al doilea pe care l-am anunțat. Este vorba de Voinea (Siderurgistul). La acesta am remarcat de la început o atitudine cu totul necorespunzătoare. În primul rînd față de proprii colegi, pe care i-a admonestat în timpul jocului cu fel de fel de expresii. Socotesc acest lucru mai grav — într-un fel — decît protestele adresate mie (cît timp a jucat) față de unele decizii pe care le-am dat. Am reușit să-l temperez oarecum, dîndu-i un sever avertisment, pentru ca, după cîteva minute, antrenorul său Zaharia să-l „liniștească" total, scoțîndu-l de pe teren. Am apreciat hotărîrea, curajoasă dar foarte oportună, a lui Zaharia. A fost binevenită pentru menținerea unei atmosfere de disciplină și colegialitate în sînul echipei.*

Cele două cazuri, diametral opuse, sînt destul de elocvente pentru a mai cere alte comentarii.

GESTURI MĂRUNTE...

Toți iubitorii fotbalului din țara noastră au aflat desfășurarea dramatică (1—0 în minutul 1 pentru Siderurgistul, 2—1 pentru Steaua, 2—2, penalti în minutul 81 pentru Siderurgistul, ratat însă de Stătescu!) a meciului restanță Siderurgistul—Steaua.

Partida, de o importanță vitală pentru gălățeni, a prilejuit o teribilă încleștare de forțe (prin locul său în clasament, meciul avea însemnătate și pentru Steaua), ambele echipe aruncînd în luptă toate resursele.

Din emoționantul film al meciului, am ales două secvențe ce unora ar putea să li se pară banale. Nu reprezintă goluri, nu reprezintă faulturi în careu și nici măcar execuții tehnice deosebite...

Este vorba însă de altfel de „execuții"...

...Tabela de marcaj arată 2—1 pentru Steaua. Gălățenii lansează atacuri după atacuri. Dar minutele se scurg și scorul rămîne neschimbat. Și orice minut costă... Aut în favoarea Siderurgistului. Raksi, în luptă cu Pal, a scos mingea afară din teren. Deși echipa sa conduce și adversarii luptă ca să remonteze, jucătorul bucureștean nu „trage de timp", ci aleargă după minge și i-o aduce gălățeanului în mînă. Un gest simplu, văzut cam rar însă pe terenurile noastre...

...În același meci, o ciocnire Constantin—Ioniță. Deși a fost evident că nici unul dintre ei n-a urmărit să faulteze — ambii au sărit la cap — Ioniță s-a accidentat și a rămas la pămînt. Cu toate că arbitrul a dictat fault împotriva Stelei, lovitura liberă urmînd a fi executată de Stătescu de la circa 25 de metri de poartă, Constantin nu s-a dus să-și ia locul în „zid", așa cum făcuse pînă atunci la orice lovitură liberă, ci a rămas lîngă tînărul său adversar, vorbindu-i, ajutîndu-l să se ridice...

Fără a avea vreo frîntură de element spectaculos în ea, cronica acestor două gesturi „mărunte" spune — credem — destul de mult.

BINE, IANCULE!

Un moment din recentul meci Farul—Steagul roșu, din sferturile de finală ale Cupei României.

Minutul 5. Iancu, masivul atacant constănțean, a scăpat de 2 apărători adverși și se îndreaptă în stilul său de ... tăvălug, spre poarta brașovenilor. Toată lumea anticipează golul, dar iată, într-o ultimă fracțiune de secundă, Adamache, ieșit ca din pămînt, i-a țîșnit felin în față și printr-un salt uluitor a blocat mingea — așa cum se spune — „la picioare".

Mai presus de toate, saltul portarului brașovean a fost un act de curaj. Să te arunci cu mîinile, cu fața și cu pieptul în picioarele adversarului — a fost, este și va fi întotdeauna un lucru temerar.

De ce? Pentru că nu rareori, marea dorință de a marca a atacanților, conjugată cu lipsa de sportivitate, de respect față de integritatea corporală a portarului advers, a dus la accidentarea acestuia din urmă. (Vezi dubla tractură a lui Suciu, la atacul lui Lovin, în meciul Știința Craiova—Steaua (0—4) din anul 1964).

Să revenim la faza mai sus amintită. Surprins de reacția fulgerătoare a lui Adamache, de plonjonul său neașteptat, Iancu abia a avut timp să-l sară, printr-un reflex, pe portarul brașovean, căzînd, la rîndul său, în plasa porții adverse...

Deși fusese atît de aproape de gol, jucătorul constănțean n-a mai încercat — în ultimă instanță — marcarea lui, pentru că tentativa sa de șut ar fi putut, eventual, duce la rănirea portarului.

După consumarea acestei palpitante faze, miile de spectatori de pe stadionul brăilean au izbucnit în aplauze. Erau adresate, bineînțeles, spectaculoasei intervenții a portarului brașovean, dar ele se cuvenecau, în egală măsură, și frumosului gest al lui Iancu!

„Respect" față de conducătorul jocului!...

CUVÎNTUL UNUI CITITOR

Sînt unul din milioanele de iubitori ai fotbalului.

Este adevărat, de multe ori mă întorc de la stadion „cu inima împăcată". Din păcate, nu puține sînt zilele cînd vin acasă înnegurat de supărare.

Și cum să nu tacerci un sentiment de amărăciune atunci cînd vezi echipe cu pretenții jucînd cum a jucat Steagul roșu în meciul cu Dinamo București (terminat cu acel memorabil 1—10), cum a jucat Rapidul în ultimul meci cu Siderurgistul (1—2), Dinamo București în meciul de campionat cu U.T.A. sau în cel de Cupă cu Steaua (0—2) sau chiar duminica trecută Rapidul în prima repriză cu Crișul.

Cît fotbal adevărat am văzut în jocul acestor echipe în meciurile amintite? Foarte puțin, să-l „cîntărești", vorba aceea, cu balanța farmaceutică.

Mă întreb: jucătorii noștri uită că noi, cei care plătim un bilet de intrare și venim să-i aplaudăm, merităm un pic de respect? Oare, venind nepregătiți la meciuri, aruncînd de zeci de ori mingea în tribune, jucînd în zeflemea, desconsiderînd adversari și spectatori, tovarășii noștri jucători de fotbal nu-și dau seama că pînă și cei mai înfocați iubitori ai acestui joc vor ajunge să renunțe de a se mai deplasa la stadion ca să-i vadă?

Z. DUMITRU
București

„RESPECT" CU..... PUMNUL?

În ultimul meci U. T. A. — Petrolul, o față de domeniul altui sport a produs o penibilă impresie tuturor spectatorilor.

K. O. autentic în minutul 32!

Supărat pe Moldoveanu care-l tot hărțuia prin cursele sale, Birău (U.T.A.) i-a aplicat acestuia o directă la bărbie — demnă de Ciucă — amețindu-l literalmente pe ploieștean.

Fiind vorba de respect, ce considerație mai poți avea față de un jucător care-și permite să-l încalce în asemenea mod?

Ce am putea adăuga la toate aceste fapte atît de grăitoare? Cel mult că respectul, sportivitatea deplină trebuie să caracterizeze pe toți jucătorii noștri, fiind un element esențial în progresul fotbalului. Și încă ceva: că așteptăm din partea celor care merg „pe alături" și pe care cele de mai sus îi vor determina (cum sperăm) să apuce pe drumul cel bun, un răspuns nu prin vorbe, ci prin fapte, pe teren!

Pagină realizată de MARIUS POPESCU